

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31614/2023
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Привредни суд у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 381/23 од 28.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 381/23 од 28.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 381/23 од 28.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 386/22 од 23.03.2023. године, у ставу првом изреке укинут је платни налог Првог основног суда у Београду Прр1 270/21 од 25.02.2022. године. У ставу другом изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиле од 27.02.2023. године. У ставу трећем изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужили на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 26.175,08 динара са затезном каматом од 30.07.2021. године до исплате. У ставу четвртом изреке одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужена да тужили на досуђени износ од 26.175,08 динара исплати затезну камату за период од 31.07.2012. до 29.07.2021. године. У ставу петом изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 39.000,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 381/23 од 28.07.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврђена је првостепена пресуда. Одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилца је преко пуномоћника адвоката дала одговор на ревизију. Трошкове није тражила.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, ... 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је накнада материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Привредним судом у Београду у предмету Ст 118/20. Према Закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована другостепена пресуда, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. У овом случају, утврђено је да је стечајни дужник „Инвестбанка“ ад – у стечају Београд, привредно друштво са већинским друштвеним, односно државним капиталом, са којих разлога тужена Република Србија има обавезу да тужиоцу накнади тражену имовинску штету, а у складу са поменутиим Закључком Врховног касационог суда од 02.11.2018. године. Из изјашњења стечајног управника које се налази у спису предмета произлази да је затезна камата на признато потраживање тужиле у стечају обрачуната пропорционалном методом у складу са законом, те ни у овом ревизијом побијаном делу, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Са напред наведених разлога побијаном пресудом одлучено је у складу са Закључком овог суда, због чега не постоји потреба за разматрањем

правних питања од општих интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно наведеном, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 30.07.2021. године, а вредност предмета спора је 26.175,08 динара.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић